

ти и хирургическитѣ му инструменти? Питатъ мнозина други отъ нашето съотечественици“. Никой, обаче, отъ тѣзи мнозина не се сѣща да издири или да изнесе въ печата нѣкакви вести по трагичната участъ на голѣмия общественикъ и благодетель, взелъ тѣй присърдце българската просвѣта и тѣй жестоко измаменъ въ своето довѣрие къмъ близки хора, които сж минавали за почтени граждани и отъ които би могло да се очаква по-живо чувство на обществена отговорностъ и по-високо морално съзнание. Едва десетъ години следъ смъртъта на Селимински, и то пакъ по поводъ на завещанието му, Добродетелната дружина въ Букурещъ се наканва да се отнесе писмено до К. Поповича въ Браила, за да иска сведения относно мѣстото, гдето почивали коститѣ на нещастния патриотъ. Въ изходящия дневникъ на дружеството, подъ дата 5 (17) мартъ 1876 г., е отбелязано на ромънски: „До К. Поповичъ въ Браила. Писмо, съ което му припомнюваме нашитѣ писма отъ 15 ноемврий и 1 декемврий на изтеклата година и му известяваме да ни прати по-голѣма частъ отъ длъжимата сума Сжщо му пишемъ да се заинтересува въ кой мѣнастирь е погребанъ покойниятъ д-ръ Селимински и тоя мѣнастирь подъ каква иерархия се намира, за да поискаме позволение да се вдигнатъ тленнитѣ останки и бждатъ докарани тукъ, та да бждатъ сложени подъ единъ паметникъ за вѣчна му паметъ“. А на 19 априлъ, въ ново писмо, сжщото дружество пита Поповича: „Молиме го да ни пише, кога умрѣ покойниятъ д-ръ Селимински“.

К. Поповичъ ще е отговорилъ навѣрно на първото и на второто писмо, така че въ архива на Добродетелната дружина (който билъ предаденъ отпосле на Ив. Ев. Гешовъ) може-би ще се откриятъ единъ день тѣй важнитѣ за насъ сведения относно деня на смъртъта и мѣстото на погребението. Паметникътъ, обаче, въ Букурещъ не бива никога издигнатъ. До колкото се простиратъ сведенията ни, Селимински е предалъ духъ презъ лѣтото на 1867 г. и коститѣ му почиватъ въ гробищата на мѣнастиря Далкауци, край Ръмникулъ-Саратъ (Олтения).

Все пакъ, запазенъ ни е единъ-единственъ опитъ отъ съвременникъ, живѣлъ въ Букурещъ, да се разясни тъмната история съ финансовъ крахъ, нравствени страдания и нещастна кончина на Селимински. Този опитъ длъжимъ на известния ро-